

Marinen. Men det vil efter min Mening være aldeles at slaa en Streg over Betydningen af § 2 i Søværnsloven, om man nu nedsatte Bevillingen til Nybygninger til 1,600,000 Kr. Jeg tror, at, dersom dette blev Resultatet, saa vilde atter Bevillingerne til Marinen og Bevillingerne til Udviklingen af Flaaden ligesom hidtil være ganske i et Uføre. Jeg vil ikke være med til under nogenomhelst Betingelse at gaa ind paa at give min Stemme til, hvad jeg anser for at være for Fremtiden en Fordærvelse og en Bortgivelse af det Gode, man troede at have opnaaet, da Søværnsloven vedtoges.

Med Hensyn til Lønningstillæget, Dyrtidstillæget til Embedsmænd da skal jeg ganske henvisse til de Forhandlinger, der førtes om dette Spørgsmaal ved eneften Behandling af Fællesudvalgets Indstilling om Lilløgsbevillingsloven, saavel som til, hvad jeg tidligere har tilladt mig at udtale som min Anskuelse, og som deltes af flere Talere, at der var gjennemgaaende mellem Embedsmænd med Lønninger imellem 2,500—4,400 Kr. en ligesaa stor Trang tilfede til ikke at berøves det Lillæg, de hidtil have havt, som der er blandt Embedsmændene med Lønninger indtil 2,500 Kr. Der blev dengang fremfat af et høiagtet Medlem (Usting) her i Thinget den Anskuelse, at det dog var bedre at lade de lavest lønnede faae, hvad der kunde undes dem, end at lade alle miste Lønningstillæget, hvilket Sidste jo kunde blive Følgen af, at der ingen Enighed om dette Lønningstillægs Begrænsning tilveiebragtes mellem de to Ting. — Denne Anskuelse blev da imøbegaaet fra flere ærede Medlemmers Side, navnlig af det ærede Medlem for Stubbekjøbing (Oxenbøll) og Bornholm (Fallefen), og ogsaa den høitærede Conseils-præsident gjorde Indsigelse imod denne Anskuelse. For mit Vedkommende staar det klart, at dette, at ville tilfredsstille $\frac{9}{10}$ eller $\frac{4}{5}$ af de Embedsmænd, der hidtil have havt dette Lillæg og altsaa maatte have grundet Forventning om at faae Lønningstillæget ogsaa herefter, men derimod definitivt at fratage den ene Tiendedel, hvad den hidtil har havt og har kunnet gjøre Regning paa, forekommer mig at være en større Uretfærdighed end at lade alle dele Vilkaar sammen. Regtelsen af at tilstaa de samme Embedslønninger som tidligere, Lillæget ligger jo vistnok væsentligt i politiske Grunde, tildels vel ogsaa i den Modfatning, der er mellem Anskuelserne i Thingene paa flere Punkter, men væsentlig dog tror jeg i en

støvet Betragtning eller en Misfjendelse af Stats-tjernerens Stilling, Værdien af deres Arbejde og hvad Forberedelsen til at indtræde i Statstjenesten har kostet. Jeg tror, at, dersom man i den Henseende vil gaa bort fra, hvad der tidligere har været Reglen, og altsaa alene tilfredsstille Nogle, saa vil man gjøre det saagodtsom umuligt i Fremtiden at faae tilfredsstillet de Andre, og jeg tror, at de Betragtninger og den Misfjendelse, der er tilfede, kun vil kunne rettes, naar Alle, hvem disse støvede Betragtninger ramme, ere entge om at arbejde hen til at faae dem berigtigede. — Af hvad Veffaffenhed disse Betragtninger ere, have vi jo Alle nylig faaet nogen Kundskab om. Naar maa efterter Referaterne af de Talere, som ere blevene holdte paa Valgtribunerne ved de sidste Folkethingvalg, vil man se, hvorledes dette Lønningsthema har været meget yndet, og at der er givet tilbedste mangfoldige Variationer paa det, som ere blevene modtagne med Bisald, mindre paa Grund af Tonens Renhed end paa Grund af Anlægets Stykke. — Saaledes ser man f. Ex. en Skolelærer, en af dem, som ved Regjeringens Bestræbelser og ogsaa ved Landsthingets Fjærlighed, maaste noget for tidlig har erholdt sit Lønningstillæg paa det Løvre, spørge den ærede Forsamling, om det dog ikke er urimeligt at give Embedsmændene Lønningstillæg, og særlig at give det til dem, der have over 2,500 Kr., idet han vil spørge den ærede Forsamling, om ikke Mangfoldige i den vilde tro at svælg i Overflødighed, naar de havde en Løn af 2,500 Kr.; men det glemtes, at der var Ingen i den hele store Forsamling udenfor de enkelte Statstjenere, der vare tilfede, som ikke havde faaet Andel, direkte eller indirekte, i den almindelige Velstand, hvortil vi ere naaede her i Landet, som ikke direkte eller indirekte havde havt Fordel af den større Pris paa Produkterne, den større Løn, som der gives af saa godt som alle Arbeidsgivere til Arbejderne, og at der neppe var nogen Arbejder i Kredsen, som ikke havde erholdt af sin Arbeidsgiver og maattet erholde, maattet fordre og faae opfyldt at erholde en større Løn paa Grund af Livsformødenhedernes Stigen i Pris. Jeg tror, som sagt, at dersom man vil gaa ind paa at gaa ned fra den nu historiske Grænsse, der er sat for dette Lønningstillæg til 4,400 Kr., vil man gjøre det umuligt senere at naae at faae de høiere Lønninger, uagtet mindst en ligesaa stor Trang er tilfede, givet Lillæget, og jeg anser det for at være saa uretfærdigt at berøve nogen af dem, der hidtil have havt Lønningss-